

Knut Hamsun

Nô lệ của tình yêu

Dịch giả: Đào Minh Hiệp

I.

Tất cả những dòng này do chính tay tôi viết, vào ngày hôm nay, để cho lòng nhẹ bớt. Tôi đã mất việc và đánh mất luôn cả niềm vui sống. Tôi đã mất tất cả. Còn trước đó tôi đã từng làm công trong tiệm cà phê "Măcximilian".

Chàng trai trong bộ vétông màu xám tối nào cũng ghé lại quán cà phê của chúng tôi với 2 người bạn. Và họ thường ngồi vào một trong những chiếc bàn do tôi phục vụ. Quán cà phê thường rất đông khách, và khách hàng vẫn nói với tôi những điều tốt đẹp, chỉ có anh là không. Đó là một chàng trai vóc dáng cao gầy, với mái tóc màu đen mềm mại, cặp mắt xanh da trời đôi khi vẫn hướng về phía tôi, còn phía trên môi là hàng ria mỏng.

Rõ ràng ngay từ đầu chàng trai đã chẳng để ý đến tôi.

Trong suốt một tuần lễ tối nào chàng trai cũng đến. Tôi đã quen với sự có mặt của anh, và những lúc vắng anh tôi cảm thấy lòng mình trống vắng. Có 1 lần chàng trai không đến. Tôi bối rối tìm kiếm khắp quán cà phê và bất chợt nhìn thấy anh đan ngồi bên chiếc bàn đằng sau cây cột lớn, cạnh lối ra vào thứ hai. Anh ngồi cùng với cô diễn viên xiếc. Cô gái mặc chiếc áo váy màu vàng, đi đôi găng tay dài

quá khuỷu. Cô gái còn rất trẻ, cặp mắt đẹp màu nâu sẫm, còn mắt tôi màu xanh da trời.

Tôi đứng lặng trong 1 lát, cố lắng tai nghe những lời trò chuyện của họ. Cô gái trách móc anh về một chuyện gì đó, rằng anh đã làm cho cô ta phát ngán, và yêu cầu anh hãy đi đi. Lạy Đức Mẹ đồng trinh, tôi nhủ thầm, giá anh ấy đến với mình? Tối hôm sau chàng trai lại đến, và như thường lệ với những người bạn của mình. Họ lại ngồi vào trong một số những chiếc bàn của tôi. Tôi phải phục vụ năm chiếc bàn cả thảy. Tôi đã không chạy ngay đến chỗ anh như mọi khi, tôi đỏ mặt và làm như không nhìn thấy anh. Khi đó anh liền gọi tôi đến.

Tôi nói:

- Tối qua anh đã không đến đây.
 - Các bạn hãy nhìn xem, - anh nói với những người bạn của mình – Cô hầu bàn của chúng ta có thân hình đẹp đấy chứ, trông cô ấy rất tuyệt.
 - Các anh dùng bia? – Tôi hỏi.
 - Phải. – anh đáp.
- Tôi không bước nữa mà chạy như bay đến lấy ba vại bia.

II.

Vài ngày nữa trôi qua.

Một lần chàng trai chìa cho tôi tấm danh thiếp và nói:

- Cô hãy trao tấm danh thiếp này cho cô gái kia...

Chẳng nghe hết câu, tôi cầm tấm danh thiếp và mang đến chỗ cô

gái mặc áo vàng. Trên đường đi tôi đọc được tên anh: Vladimira T.

Khi tôi quay lại bàn của anh, anh nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

- Em đã trao cho cô ấy. – Tôi nói.

- Không có trả lời à?

- Không

Chàng trai cho tôi một mắc và mỉm cười nói:

- Không trả lời cũng là một cách trả lời.

Suốt cả buổi tối chàng trai không rời mắt khỏi cô gái và những người bạn của cô ta. Vào lúc 11 giờ anh đứng lên và bước lại bàn của họ. Cô gái tiếp anh với vẻ lạnh nhạt, nhưng hai người bạn trai của cô thì ngược lại, họ trò chuyện với anh, tuôn ra những câu hỏi nhạo báng và những tràng cười hô hố. Vài phút sau chàng trai quay lại chỗ của mình và tôi nhận thấy 1 chiếc túi áo bành tô mùa thu của anh bị ướm vì bia. Ngay lúc ấy anh cởi áo bành tô ra rồi quay lại ném về phía bàn của cô diễn viên xiếc 1 cái nhìn căm tức. Tôi cố gắng chài lại chiếc áo bành tô thu cho anh, và anh mỉm cười với tôi:

- Cảm ơn nồ lẹ.

Tôi giúp anh mặc áo bành tô và vuốt nhẹ lên lưng anh.

Anh cứ ngồi mãi như thế, đắm chiêu suy nghĩ.

Một người bạn của anh gọi bia, tôi cầm lấy chiếc cốc vại và định cầm luôn cả chiếc cốc của anh nữa.

Nhưng anh đã đặt tay mình lên tay tôi và nói:

- Không.

Sự đụng chạm của anh đã làm cho tay tôi như hoá đá. Anh nhận ra ngay điều đó, liền nhấc tay ra.

Đêm ấy, tôi đã quỳ xuống bên giường và cầu nguyện cho anh. Tôi sung sướng hôn lên bàn tay đã được anh chạm vào.

III.

Một lần anh đã tặng hoa cho tôi, Cả một bó hoa lớn. Anh đã mua của người bán hoa ngay sau khi vừa bước chân vào quán. Những bông hoa tươi, đỏ thắm, cả một bó lớn, gần hết cả giỏ hoa của bà bán hoa. Anh đặt bó hoa lên bàn. Hôm nay anh đến có 1 mình. Rảnh được phút nào tôi liền đứng sau chiếc cột, nín thở nhìn về anh và nghĩ: Tên anh là Vlađimia T.

Anh cứ ngồi như vậy, rất lâu, mắt luôn nhìn vào đồng hồ.

Tôi hỏi:

- Anh chờ ai àh?

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn rồi đột nhiên đáp:

- Không, tôi không chờ ai cả. Tôi có chờ ai đâu

- Thế mà em nghĩ rằng có lẽ anh đang chờ ai đó – tôi lại nói.

- Cô lại đây, - anh nói - tặng cô cả bó hoa.

Và anh đưa cho tôi cả bó hoa.

Tôi muốn nói 1 câu gì đó cảm ơn anh, nhưng tôi bỗng thấy mình lạc cả giọng, chỉ lắp bắp được hai từ “Cảm ơn”. Tôi đứng bên quầy hàng, dường như ngộp thở vì hạnh phúc, không nhớ phải nói gì nữa.

- Cô cần gì? – Cô gái đứng quầy hỏi.

- Thế chị ko biết àh? – Tôi hỏi lại.

- Làm sao tôi biết được? Cô làm sao thế, điên àh?
- Chị có biết ai đã tặng cho tôi bó hoa này không? – tôi lại hỏi.

Người quản lý đi tới.

Tôi nghe ông ta nói:

- Cô đã quên mang bia cho người đàn ông chân gỗ đó.
- Anh Vladimira đã tặng bó hoa này cho tôi. – Tôi nói rồi vội vàng mang bia đến cho các bàn.

T vẫn chưa đi. Cuối cùng khi anh đứng lên, tôi lại cảm ơn anh 1 lần nữa.

Anh đứng lại và nói:

- Thật ra tôi không phải mua cho cô.

Thì đã sao? Rất có thể anh mua bó hoa cho 1 cô gái khác, nhưng anh đã tặng cho tôi. Tôi đã nhận những bông hoa chứ ko phải cô gái anh định tặng. Và anh cho phép tôi cảm ơn anh. Chúc anh ngủ ngon, Vladimira.

IV.

Sáng hôm sau trời mưa.

Hôm nay tối sẽ mặc bộ áo váy nào đây - bộ màu đen hay bộ màu xanh lá cây? – Tôi tự hỏi. Bộ màu xanh lá cây còn mới, bởi vậy tôi đã mặc bộ ấy. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

Tại bến đỗ xe điện có người đàn bà đứng dưới mưa. Bà ta không có ô. Tôi nhường ô của mình cho người đàn bà, nhưng bà ta từ chối. Khi đó tôi liền cụp ô lại. “Bà ấy sẽ không bị ướt 1 mình.” – Tôi thầm nghĩ.

Buổi tối Vladimira lại đến quán cà phê.

- Cảm ơn anh vì những bông hoa hôm qua – Tôi kiêu hãnh nói.

- Hoa nào? – Anh hỏi lại. – Cô đừng nhắc đến những bông hoa ấy nữa.

- Em chỉ cảm ơn anh. – Tôi nói.

Anh nhún vai đáp:

- Không phải tôi yêu cô đâu, nô lệ ạh.

Anh không yêu tôi, thì đã sao. Tôi biết và không hề đau khổ vì điều đó. Nhưng tối nào tôi cũng được gặp anh, anh ngồi vào bàn của tôi chứ không phải bàn của người khác. Còn tôi, Tôi là người mang bia cho anh. Mời anh, Vladimira.

Hôm sau anh đến muộn. Anh hỏi tôi:

- Cô có tiền không, nô lệ?

- Rất tiếc là không - tôi đáp – em là cô gái nghèo.

Anh nhìn tôi mỉm cười và nói:

- Cô không hiểu ý tôi rồi. Tôi cần mượn tạm ít tiền đến ngày mai thôi.

- Ở nhà em còn 130 mác.

- Ở nhà chứ không phải ở đây àh?

Tôi đáp:

- Anh hãy chờ 15 phút nữa, quán đóng cửa, em sẽ mang đến cho anh.

Anh chờ đúng 15 phút và chúng tôi cùng về với nhau.

- Tôi chỉ cần 100 mác thôi. – anh nói.

Anh ko ngần ngại bước cạnh tôi suốt quãng đường, không đi trước

hoặc đi sau như những quý ông sang trọng khác.

- Em có một căn phòng nhỏ xíu. – Tôi nói khi cả hai về nhà tôi.

- Tôi sẽ không lên với cô đâu, - anh nói – tôi sẽ chờ ở đây.

Anh đứng đợi tôi.

Khi tôi quay xuống, anh liền đếm tiền và nói:

- Ở đây có hơn 100 mác. Tôi boa cho cô 10 mác. Đúng vậy, tôi muốn cho cô 10 mác.

Anh chìa cho tôi 10 mác và nói: “Chúc ngủ ngon” rồi đi ngay. Tôi thấy anh đứng lại góc phố cho bà lão ăn mày thọt chân 1 đồng silinh.

V.

Tối hôm sau anh nói với tôi rằng, rất tiếc anh chưa thể trả món nợ cho tôi được. Tôi cảm ơn anh vì anh chưa trả nợ cho tôi. Anh còn cởi mở tiết lộ cho tôi biết, anh đã phung phí hết số tiền đấy rồi.

- Biết làm sao được, nô lệ! – Anh nói – Cô biết đấy, cũng chỉ vì cô gái áo vàng thôi!

- Tại sao cậu lại gọi cô hầu bàn của chúng ta là nô lệ? - Một người bạn của anh hỏi - Cậu còn nô lệ hơn cô ấy đấy.

- Các ah uống bia chứ? – Tôi hỏi để cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

Lát sau cô gái mặc áo vàng bước vào. T đứng dậy, nghiêng mình chào. Anh nghiêng mình thấp đến nỗi mái tóc xoà xuống trước mặt cô gái bước ngang qua và ngồi vào chiếc bàn trống, sau đó cô ta

kéo hai chiếc ghế khác, xoay lưng của chúng vào mép bàn, ý muốn nhắc cho mọi người biết cô không muốn ngồi với ai.

Mặc dù vậy, T vẫn bước đến bàn của cô ta, ngồi vào một trong hai chiếc ghế. Vài phút sau anh đứng dậy và nói to:

- Thôi được rồi, tôi sẽ đi và không bao giờ quay lại nữa.
- Cảm ơn – cô ta nói.

Tôi cảm thấy đất như sụt dưới chân mình vì hạnh phúc. Tôi chạy lại chỗ quầy và bắt đầu kể lể, hình như tôi đã nói rằng anh sẽ không bao giờ quay lại với cô ta nữa. Ông quản lý đi ngang qua, khiển trách tôi bằng một giọng gay gắt, nhưng tôi chẳng thém để ý.

Khi quán đóng cửa, T dẫn tôi về nhà.

- Cô hãy đưa cho tôi 5 mác trong số 10 mác tôi đã đưa cho cô hôm qua. – Anh nói.

Tôi đề nghị anh cứ lấy luôn cả 10 mác, anh đã lấy cả 10 nhưng boa lại cho tôi 5 mác và không muốn nghe những lời từ chối của tôi.

- Hôm nay em hạnh phúc quá, - tôi nói – giá như em có thể mời anh lên phòng, nhưng phòng của em chật lắm.

- Tôi không lên đâu, - anh nói – chúc cô ngủ ngon.

Rồi anh đi ngay. Anh đã quên bố thí cho bà lão ăn mày đứng ở góc phố mặc dù bà lão đã chìa tay ra. Tôi liền chạy lại chỗ bà lão, cho bà lão 1 đồng xu và nói:

- Đây là của chàng trai mặc bộ đồ màu xám vừa đi ngang qua.
- Chàng trai mặc bộ đồ màu xám àh? – bà lão hỏi lại.
- Phải, của chàng trai có mái tóc màu đen ấy. Của anh Vladimira.
- Cô là vợ của anh ấy sao?

- Không, tôi là nô lệ của anh ấy. – Tôi đáp.

VI.

Mấy tối liền anh nhắc đi nhắc lại với tôi rằng, anh rất tiếc chưa thể trả tiền cho tôi được. Tôi xin anh đừng xúc phạm tôi vì việc ấy. Anh nói to đến nỗi mọi người xung quanh đều nghe được, và nhiều người đã cười nhạo anh.

- Tôi là thằng khốn nạn, là đồ vô lại, - anh nói – tôi đã vay tiền của cô mà không trả được. Tôi sẵn sàng cho người ta chặt đứt tay phải để lấy 50 mác.

Tôi cảm thấy khiếp hãi vì những lời anh vừa nói, tôi vắt óc nghĩ xem có thể kiếm tiền cho anh bằng cách nào. Nhưng tôi ko biết kiếm ở đâu cả.

Một lát sau anh lại nói với tôi:

- Nếu cô muốn biết có chuyện gì xảy ra, thì đây, cô gái áo vàng đã ra đi cùng với đoàn xiếc của mình rồi. Và tôi đã quên cô ta, thậm chí chẳng thèm nhớ đến cô ta nữa.

- Nhưng dù sao thì hôm nay cậu lại viết thư cho cô ta – Một người bạn của anh ta nói.

- Lần cuối cùng – Vlađimia đáp.

Tôi mua một bông hoa hồng của người bán hoa. Tôi muốn gắn vào ve áo của anh, nhưng hơi thở của anh cứ mơn man trên làn da tay làm tôi loay hoay mãi mà không sao tìm được cái khuy áo.

- Cảm ơn – anh nói.

Tôi hỏi người đứng quầy vài mác mà quán còn thiếu của tôi rồi đưa

hết cho anh. Số tiền quá ít ỏi.

- Cảm ơn – anh lại nói.

Tôi cảm thấy hạnh phúc suốt cả buổi tối cho đến khi anh nói:

- Tôi sẽ ra đi bằng số tiền này, sau 1 tuần nữa tôi sẽ trả lại cho cô, cô sẽ nhận được tiền của mình...

Nhận thấy sự xúc động của tôi, anh nói thêm:

- Tôi yêu cô. - rồi anh nắm lấy tay tôi.

Tôi vô cùng sửng sốt trước quyết định ra đi của anh, mặc dù tôi đã hỏi nhưng anh không nói sẽ đi đâu. Tiệm cà phê, những chùm đèn trần và vô số khách hàng - tất cả như bỗng bênh trước mắt tôi. Không kìm nổi, tôi liền nắm lấy tay anh.

- Sau 1 tuần nữa tôi sẽ trả tiền lại cho cô. – Anh nói rồi đột ngột đứng dậy.

Tôi nghe thấy người quản lý nói:

- Cô nên đi tìm một chỗ làm khác.

“Thì đã sao, - tôi nghĩ – có nghĩa lý gì đâu.

Sau một tuần nữa vladimira sẽ trở lại với mình!”

Tôi muốn cảm ơn anh vì điều đó, nhưng khi tôi quay lại thì anh đã bỏ đi.

VII.

Một tuần sau, buổi tối khi trở về nhà tôi nhận được 1 bức thư của anh. Anh viết, anh đã đi tìm cô gái mặc áo vàng nhưng vô vọng, rằng

anh không thể trả lại tiền cho tôi vì đã thành 1 kẻ bần hàn. Anh tự nguyện rửa mình là kẻ hèn hạ, bên dưới anh viết thêm: "Tôi là nô lệ của cô gái áo vàng!"

Tôi đã khóc suốt cả 1 ngày đêm. Tôi không biết phải làm gì nữa. Một tuần sau tôi bị đuổi việc và bắt đầu đi tìm chỗ làm mới. Hết ngày này sang ngày khác tôi gõ cửa các tiệm cà phê và khách sạn, gọi điện đến các gia đình giàu có, nhưng đều vô hiệu.

Một đêm đã muộn, tôi mua 1 tập báo hạ giá và vừa đi vừa đọc tất cả các thông báo. Tôi nghĩ: Rất có thể mình sẽ tìm được 1 công việc nào đó và sẽ cứu được cả hai, cả anh và mình.

Tối hôm qua tôi đã bắt gặp tên anh trên báo và đọc tất cả những gì người ta viết về anh. Ngay sau đó tôi vội vàng chạy ra đường, lang thang trên các phố, cho đến gần sáng mới quay về. Rất có thể tôi đã ngủ ở đâu đó, mà cũng có thể tôi đã ngồi bất động trên bậc cầu thang. Tôi cũng không nhớ nữa.

Hôm nay tôi đọc lại mẫu tin đó, lần đầu tiên tôi đã nói là vào tối hôm qua. Tôi run rẩy đổ vật xuống ghế. Sau đó không hiểu sao tôi thấy mình ngồi bệt trên sàn, dựa người vào thành ghế.

Tôi cứ đập mãi 2 bàn tay xuống sàn, miên man suy nghĩ, mà cũng có thể tôi chẳng nghĩ gì cả. Sau đó, tôi nhớ mình đã cho bà lão ăn xin 1 đồng xu và nói:

- Đây là của chàng trai mặc áo màu xám. Bà cũng biết anh ấy.
- Cô là vợ chưa cưới của anh ấy à? – Bà lão hỏi.
- Không, tôi là vợ goá của anh ấy. – Tôi đáp.

Tôi đã lang thang trên đường phố cho đến tận sáng. Còn bây giờ

tôi đang đọc lại những dòng này. Tên của anh ấy là Vladimira.

Đánh máy: johnzidane

Nguồn: johnzidane - VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 1 năm 2010